

Ali skusiti znamo. Skusijo. Župan prvi pivo pokuša, pa se bridko derži kakor Vlah na pepelnico. Svoje blago peljajo v Gradec. Na placi gospôda pijačo pokuša. „To je strup!“ — vsi zakričijo in naše pivovare vtaknejo v ječo.

Doma prodajavce željno pričakujejo, ker radi bi zvedili, kako so blago prodali. Mine Miholovo, Martinovo, mine Koleda, — prodajavcov ni še domú. „Bogme! ušli so nam s penezi“ — reče modra glava, prisežen mož Bercko Vertoglavčič — hočemo jih iti iskat.“

Zbrali so dva stara pravična možaka. Nobeden izmed njih ni še bil pri županu zatožen, da bi bil kakošno krivico storil, — nobeden teh, čeravno sta obadva bila kruljeva, še ni imel noge v kladi.

Pozimi nista mogla iz doma zavoljo slabih nog ob Jurjevem, kadar je vse zeleno bilo, pa so pivoprodajavce že spustili domú.

Ker gradčki gospôdi pivo ni dopadlo, si iz hmela niso več dobička iskali. Pustijo še ga dan današnji rasti, rekši: „naj imajo vrablji (vrabci) v njem gnjezda.“

Vrablje Verbovčani posebno radi jedo. Enkrat se je žalostna pripetila. Zvedel je mlad Verbovčan, da v orehovem bednji so mladi vrablji. Pové to sosedom. Sosedu grejo ž njim, pa kak do luknje priti? Eden drugemu naj na ramo stopi; tako bo šlo. In zgodilo se je tako. Že naj bolj zgornji segne v bedenj, in zakriči: „imam ga že“, ko naj bolj spodnji radovednež vpraša: „kakšni so?“ ter gor pogleda, in vse gornje na tla strosi. Samo nar bolj gornji visi, celo roko v bednji deržeč, med nebom in zemljo.

Kako ga bodemo na zemljo dobili? vsi žalostno vprašajo? Hitro se najde modra glava. Verzimo sekirico, da se roka odseka; da pa ne bode se ubil, položimo na zemljo pernato blazino, in da se ne bode v graben skotnil, denimo čez blazino brano. Storili so tako. Da temu revežu potla niso vrablji več dišali, in da ni jih nikdar več spe-ljaval, se vé, pa kaj je Verbovčanom za enega Verbovčana! — saj vsako leto jih sto maček iz repišča prinese, sto pa kobila iz verbe binene.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Siska 21. febr. Vsled večjih naročb iz Krajnskega in bolj živo prodajanje v Sisku kakor tudi poskočivša cena žita v Banatu je storila, da se je tudi tu cena popravila. Pšenice pretečenega tedna je 8000 vagánov prodanih in sicer banaške od 85—88 funt. težke po 52—58 gr., bačvanske od 85—86 funtov po 53 $\frac{1}{4}$ do 54 gr., in horvaške po 46 do 50 gr. Še se je prodalo 1000 vagánov napolice po 43—45 gr.; 4000 vagánov koruze po 44—45, malo bolje verste po 46 $\frac{2}{3}$ gr. Za ječmen po 30—35 gr. malokdo mara; ovsa se je prodalo 2000 vagánov po 24 $\frac{1}{2}$ do 25 gr. in najboljšega po 25 $\frac{2}{3}$ gr. na drobno. Vreme je mrazno, snega je polno, reke so že zaledene. Vožnina do Zidanega mosta je po 42—48 kr.

Iz Reke. Veselja nam serce poskakuje, ko beremo, kako slavno so Slovenci v Ljubljani stoletnico našega milega Vodnika praznovali. Kdo bi se ne veselil, ko bere o slovesnostih v Šiški, o veselici v gledišu! Marsikoga sem tiste dni v našem mestu reči slišal: Oj zakaj nisem danes v Ljubljani! In vse tiste dni se nismo skorej družega pogovarjali, kot samo o Vodniku. Vodnik nam je bil zmiraj na misli. — Praznovali smo v duhu, kar ste v Ljubljani s petjem, godbo in vrišem. — Pa to ni bilo dosti; hotli smo, da se bomo bolj živo veselega dné spomnili, tudi zunaj se veseliti. Zbralo se nas je tedaj šest gimnazialnih učencov v društvu slavno učenega Slavjana gosp. K — ca, in šli smo sprehajati se; do neke hiše pridši gremo na vert in se za kamnato mizo posedemo. Tukaj ustane slavni gosp. K. in začne o zaslugah našega Vodnika serčno govoriti; opominjavavši tudi nas mladenče napredovati po poti, ki nam jo je Vodnik pogladil, jenja govoriti. Primši kozarec v

roko zaupije: „Živio spomin Vodnikov, živio Prešernov, živio Koseski, živio tudi dr. Toman, ki tako neutrudljivo skerbi, da se slavni mož poslavi!“ Kupe so žvenkljale, pa besede bistrumnega moža so mi ostale v sercu z gorečimi čerkami zapisane. — Zima letos pri nas vedno razsaja, pa mislim, da jo bomo skoro prestali. Spomnim se, da je lani o takem času že mandeljnovo drevje cvetelo, ali letos še popkov ne poganja. Družega ni tukaj nič novega. **Z Bogom!**
J. Bilc.

Iz Zagorja 24. febr. Fr. Ž. — Iz Horvaškega se za gotovo zvé, da se je v Kamnjaku, tri ure od Reke, na Karlovski cesti 19. t. m. zgodila sledeča strašna nesreča: Hud mraz je bil in strašna burja je vihrala. Uboga žena nekega dninarja gré, ko ji je piče za kravo zmanjkalo, v bližnjo vas, čertert ure dalječ, po koč sená. Doma v merzli koči je pustila dva otročička. Mož je šel tudi po svojih opravkih. Ko pride ta domú in vrata odpre, najde oba otroka mrtva — zmerznila sta! Ji žalostno prigodbo povedat, hití svoji ženi naproti, ker je predolgo ni bilo domú. Pa komaj pride dve sto korakov iz vasi, mu presune še večja britkost serce. Kos trupla svoje žene najde namreč, katero so volkovi raztergali. Zares neizrečena žalost za ubogega moža!

Pri sv. Križu poleg Turna 24. sveč. J. S. — Na Svečnični dan se je vidil v našem kraji čuden prikazek. Dopoldne je prav močno sneg šel, in s snegom vred je okoli vasi Tihaboja, ki stoji na griču med dvema dolinama, brez števila červičkov ali goseneč na tla padalo. Vse gomazelo jih je po téh dolinah, kakor so ljudje pravili, da bi jih bil lahko v mernik grabil. Tiči so jih neki prav hiteli zobati. Lazili so po snegu, dokler jih ni bil sneg zapadel. Bili so pa ti červički črnkasti, ravno taki, kakor so gosence, ki na repo hodijo; gobčke in glavice so imeli jeklenaste in prav terde. Skušali so červičku gobček streti z nožem, pa je raji odletel ko se sterl. Dolgi so bili po kakega dobrega pol palca, in so imeli neki goste nožice. Rad bi bil sam kterege vidil, pa sem še le te dni zvedil od tega čuda, in ni bilo nobenega več dobiti, ker je bil velik sneg zapadel. Čudno je tudi, da jih je bilo na obeh straneh vasi po dolinah vse polno; po vasi, ki je na nizkem, komaj kake štiri ali kakih pet sežnjevisokem robu v sredi, je bilo pa le malokterege viditi. Tudi pol ure od tod, na meji Čateške fare, v dolini imenovani „pri cerkvenem malnu“ je bilo neki vse černo teh živalic. Nisem pa slišal da bi jih bili vidili po gričih med Tihabojem in cerkvenim malnom. Mikavno bi bilo vediti, ali se je kaj tacega o tem času še kje drugod vidilo, in od kod je prinesla burja zdaj pozimi te živalice?

Novičar iz raznih krajev.

Iz Dunaja. C. kr. dнарstveno ministerstvo je zaukazalo, da so rudniki, ktere njih posestniki opusté, v tistem polletju (semestru), v katerem so rudnijski oblastniji naznanili, da rudnik opusté, še davšini od rudnika podverženi, ker je to davšino vsacega pol leta naprej odrajtovati, ne gledé na to, ali se rudnik obdeluje in kaj dohodkov daje ali ne. Ako se na izrečenje, da kdo rudnik opustí, ne more v tistem polletju, v katerem je bilo rudnijski oblastniji naznanjeno, zavoljo uredskih djanj, ktere gredo pred tem, že odgovor dati, in ako se iz enacega uzroka opušeni rudnik v rudniških bukvah ne more izbrisati, se davšina za naslednje polletje in toliko časa ne tirja, dokler obravnave terpé, temuč samo predznamljajo se in še le po izrečenju, da rudnijska oblastnija v to opušenje privoli in po izbrisanju opušenega rudnika se v predznamku izbrišejo. Zakaj s tistim dnevom, v katerem posestnik rudnika rudnijski oblastniji naznani, da rudnik opustí, se odpove tudi vsaki iz podeljenja izvirajoči pravici do rudnika in ne sme ga več obdelovati.